

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 158. szám

2006. február

És megkenék vala testét fáradt traktorolajjal ...

Isten nem mindig úgy tesz, ahogy mi szeretnénk. Sokszor sokkal jobb terve van. Kínában történt, két évvel ezelőtt, hogy volt egy csapat fiatal, akik egy rádióadáson keresztül hallották az evangéliumot, és megtértek. Azt a szót, hogy gyülekezet, nem ismerték, csak annyit tudtak a kereszténységről, amennyit a rádióban hallottak róla. Azért elhatározták, hogy újra és újra összejönnek, és meghallgatják a rádióadást. Közben kezdték megismerni egymást, alakítottak egy úgynevezett „rádió” klubot, ahol rendszeresen találkoztak, rádiót hallgattak, megtanultak együtt imádkozni, és beszélgettek.

Egy nap, kedvenc egyetemi professzoruk nagyon megbetegedett, úgy mondták, meg fog halni. Mivel nagyon kedvelték a professzort, szörnyen bántotta őket a dolog, de fogalmuk nem volt, mit tehetnének az érdekében. Még nagyon frissek voltak a hitükben, szinte alig tudtak valamit, de egyik nap, amikor összegyűltek a rádió körül, a lelkész Jakab 5. részéből olvasott. *„Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében. És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt, sőt, ha bünt követett is el, bocsánatot nyer.”* (Jakab 5:14-15) Ezt hallva a fiúk azonnal otthagyták a klubot, elrohantak a professzor házához, és elmondták neki: a mi hitünk szerint ön meggyógyul, ha imádkozunk önért. Megengedi? A professzor, aki egyébként nem volt keresztény, úgy tudta, hogy számára orvosilag sincs semmi

Február

**Téged dicsér teremő Isten
minden alkotásod.**

Az ember is.

Ha szívét a bűn

nem tartja gúzsba kötve:

az ember is

Téged dicsér teremő Isten.

(Herjeczki Géza)

remény, ezért beleegyezett, tehetnek, amit akarnak. A fiúk megígérték, hogy visszajönnek másnap.

Összedugták a fejüket, mert nem tudták, egészen pontosan mit is tegyenek? A rádióban azt hallották, hogy össze kell hívni a véneket. Jó, de kik legyenek a vének? Rövid tanácskozás után úgy döntöttek, biztosan azok a vének, akik vénséges idők óta hallgatják az adásokat. Nos, ez volt az első nagy félreértésük. A rádió lelkésze azt is mondta, hogy meg

kell kenni a beteget olajjal. Ebben sem volt semmi tapasztalatuk. Gyülekezetek, ahol az olajjal való megkenést gyakorolják, finom, illatos olíva olajat cseppentenek, illetve kennek szét az ember homlokán. Persze a kínai diákoknak erről sejtelmük nem volt, ezért egyikük így szólott: én ismerek egy traktorost itt a közelben, annál biztosan van olaj! Jó, te leszel az olajfelelős – egyeztek bele a többiek. Elment tehát a fiú, és szerzett egy egész hordó fáradt traktorolajat. Másnap újra meglátogatták a professzort, ráfektették egy deszkalapra, kivitték a házból, lefektették a földre deszkástól, és megkenték a hordó fáradt traktorolajjal. És imádkoztak érte.

Ezek a szerencsétlen diákok a legnagyobb jóindulattal a legnagyobb butaságot követték el. Minden a lehető legrosszabbul történt! Az eset félreértések és baklövések példás sorozata. Egy dolgot kivéve. Isten meggyógyította a professzort. Mert Ő nem a körülményeket, nem a módszert, a „hogyan” vizsgálja, hanem a szíveket. *„A hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt.”*

(Jim Allen, a HCJB keresztény rádió munkatársának személyes elbeszélése alapján angolból: James)

Az alábbi cikk a Pesterzsébet c. újságban jelent meg 2006. január 24-én. A cikkben szereplő testvéreink további életére, családjára Istenünk gazdag áldását kívánjuk! (Szerk.)

Új élet egy új országban

Varga Lajos és felesége, Varga Terézia tavaly novemberben tették le állampolgári esküjüket a pesterszébeti városházán. Az ünnepség nemcsak a házaspár, és a velük együtt esküt evők számára, hanem a ceremónián hivatalból részt vetteknek is sokáig emlékezetes marad – ugyanis olyan emberek kapták meg, vagy kapták vissza magyar állampolgárságukat, akiknek fontos az, hogy ne csak a szívekben, hanem papíron is magyarok lehessenek.

A Varga házaspár ici-pici, szoba-konyhás lakásban él immáron ötödik esztendeje Pesterzsébeten. A család Kolozsvárról jött át még 2002 februárjában. Azért költöztek éppen a kerületünkbe, mert itt lakik egyikük testvére, aki már 1990 óta Magyarországon él. Ők pedig azért vállalkoztak a nagy útra „idős korukra” – ahogyan Terézia asszony mondta félmosollyal –, hogy a gyerekeknek, az unokáknak jobb legyen, hogy fejlődhessenek, és jobban kibontakoztathassák tehetségüket.

Vargáéknak két leánya van, mindkettőjüknek saját családja – a nagyobbiknál három gyerek, mindhárman „zenekonzisok”, tehetséges zongorista-palánták. A kisebbiknél egyelőre még csak egy, kislány, aki most töltötte be harmadik életévét. Hozták magukkal az akkor 93 éves nagymamát is, aki azóta sajnos, már nem él.

„Odakint mindenünk megvolt, szép nagy, 76 négyzetméteres panelban laktunk, de az egyik vejem itt kapott állást az Operaházban, jöttek vele a gyerekek, mi meg nem akartunk egyedül maradni.” – mondja Terézia asszony.

Így kezdődött, s a vége az lett, hogy Vargáék eladták a panellakást, eladták a családi házukat, az egyik árából Isaszegen kaptak egy házat, oda költöztek a nagyobbik lányáék, a másikéből pedig nekik maguknak egy raktárépületből alakítottak ki egy húsz négyzetméternél nem sokkal nagyobb, szoba-konyhás-fürdőszobás lakást egy házrészben, s a közös udvarban vettek a kisebbik leánynak egy szintén szoba-konyhás lakást, ami alig nagyobb, mint a szülőké.

Az áttelepedési folyamatot még 2002 februárjában elkezdték – veszi át a szót a családfő. A meghívólevelet Terézia asszony testvére küldte, az alapján kapták meg az itt-tartózkodási vízumot. Ennek birtokában benyújtották a letelepedési kérelmet, amelyre az engedélyt egy évvel később,

2003 februárjában vehették át. A honosításhoz szükséges iratok beadása és az és az állampolgársági eskü között másfél év telt el, eközben Varga Lajosnak vizsgázni is kellett. (Feleségére, mivel márciusban betöltötte 65. életévét, már nem vonatkozott ez a kötelezettség, ő azonban, aki néhány hónappal később ünnepelte 65. születésnapját, nem mentesült a vizsga alól.)

A közvélemény szerint az állampolgársági vizsga sokkal szigorúbb, mint mondjuk egy érettségi – olyan kérdésekre is tudni kell a választ, amit a hazai középiskolások nem is tanulnak. Arra a kérdésre, hogy tényleg olyan nehéz-e a vizsga, Varga Lajos csak legyint, s szinte együtt mondja feleségével: „Nézzük a >Legyen ön is milliomos!<-t, és nem értjük, hogy lehet, hogy oly sokan nem tudják a választ egy-egy magyar irodalommal, vagy történelemmel kapcsolatos kérdésre. Nálunk, Kolozsváron, a magyar irodalom szent volt, tanítására még az iskolában is nagyon nagy hangsúlyt fektettek.” Terézia asszony hozzá teszi: „Negyven éve érettségiztem, de ha kell, akár tíz Petőfi verset is elmondok fejből.”

Visszatérve a vizsgára, tehát nem volt nehéz, s a vizsgabiztosok is nagyon jóindulatúak voltak. Vargáéknak a honosítás is nagyon szép és felejthetetlen emlék marad. Mint mondták, Szabados Ákos polgármester és az anyakönyvvezető is nagyon szépen beszélt, az egész nagyon megható volt – ami, mint kiderült nem mindenhol van így. A házaspár járt már olyan kerületben, ahol minden ünnepélyesség nélkül zajlott a ceremónia.

A beilleszkedés sem jelentett gondot – sem nekik, sem gyermekeiknek, sem unokáiknak. Sokat segített a baptista gyülekezet, ahol szinte az első perctől kezdve otthon érzik magukat, ahonnan sok szeretetet, erőt kaptak és kapnak, s természetesen barátokat is. Honvágyuk sincs, hiszen ma már gyakorlatilag az egész Varga familia itt él Magyarországon, a rokonok közül csak Terézia asszony nagybátyja maradt Erdélyben, Székelyföldön.

A házaspárnak az egyik legnagyobb örömet jelenti, hogy ma már mindenhol, következmény nélkül használhatják, sőt kell használniuk anyanyelvüket, a magyart. Itt nem fordulhat elő, hogy az utcán bárki idegen rájuk szóljon: „Romániában románul kell beszélni!” – mint ahogy az a kisebbik lányukkal néhány éve megtörtént.

Elárulják: csupán egyetlen dolog hiányzik. Egy nagyobb lakás. Ebben a piciben nem lehet vendégeket fogadni, ők pedig szeretik és igénylik a társaságot. Igaz, hogy minden vasárnap találkoznak a baptista gyülekezetben. Ott gyűlik össze a család gyerekestül, férjestül, unokástul – de azért az más...

(Sz.A.)

Más

Szabolcsi nagyanyám szerűskertjének egyik sarkában volt az elkerített baromfiudvar. Ha étekkel teli szakajtójával megjelent dróthálós ajtajában, máris ott csipogott, kárált, gágogott, hápogott körülötte seregnyi aprójószág, és minden beszórt szeméért közelharc folyt.

- Akár az emberek – mondta fél százada, vagy már annál is régebben nagyanyám. Egyszer bement közéjük, kiemelt egy verébsovány kopasznyakú csibét és kötényében bevitte a mosókonyhába.

- Látod – mondta, míg étket szórt neki -, ettől nemcsak mindent elesznek, hanem akkor is ütök, verik, csipkedik, ha már a sarokba menekül. – Kis tálkában vizet is tett elé.

- Majd csak meghúzódik itt a nagyüst alatt. Vigyázz, ha bejössz, rá ne lépj!

- Miért éppen ezt bántják? – rángattam kérdően nagyanyám kötényét.

- Mert más, mint a többi. Ez az kisunokám, amit sem az állatvilág, sem az emberfia nem tud elviselni.

Akkor hallgattam és igencsak meghallottam, amit nagyanyám mondott – ma már értem is. Évtizedek óta egyre jobban, mert tapasztalom: Jaj a kopasz nyakúaknak. Jaj azoknak, akik mások. – Mint házasság- és családterapeuta úgyszólván naponként hallom:

- Nem tudom elviselni a páromban, hogy... S következik valami másság részletezése, körülkeserése, amikor valaki szavakkal csipkedve, csőrösen vagdalva mondja, mondogatja a másik „kopaszágát”; azon keseregvén, hogy nem tudja saját tollas kényszerzubbonyát ráölteni, sőt rávarni a másikra, hogy olyan legyen, mint ő. Pontosan olyan: úgy egyen, vegyen, tegyen, szeressen, ahogyan ő.

- Legalább leszoktunk az emberevésről – jegyezte meg némi iróniával televízióadásában egy tudós.

Dehogy szoktunk le, csak éppen lelkileg kebelezük be a másikat. Ha az engedi magát megrágicsálni és lenyelni. Ha valakinek nem sikerül önmagába szuszakodni a másikat, akkor – többnyire elválnak. Párt cserél és kezdődik előlről a fogcsattogató nyeldekülés. Da capo al fine. Ismétlés újra és újra. Pedig az embertitok egyik legnagyobbika, hogy a másik másságával, életformánkba építésével meggazdagodhatunk. Érdekesebbé, teltebbé, színezebbé, egészségesebbé válhat az életünk.

Akarattal – akaratlanul évtizedekig figyelhettem egy házaspár életét. Akik igazán szerették egymást. Az ÚR-ban is. A férfi introvertált volt, életét ön-maga belső világa felé élte – házasságuk kezdetén. A nő extrovertáltan kezdte, a külső világ érdekelte. Kezdeti csatározások után – mert szerették egymást

– mindkettő átvett a másik másságából valamit, és ezt életükbe beépítve, nemcsak maguk jutottak külső és belső harmóniára, sőt házasságuk teljességére, hanem a legszebb modellt hagyhatták gyermekeikre. Ötre. Egyik sem vált el. Manapság ez hallatlan jó statisztika.

Ám ehhez egy lélegzetre kell megtanulnunk és megélnünk két szót: szenvedés és szeretet. Ezt ajánlja a világ legnagyobb pszichológusa, mert Pál apostol az is volt: Szenvedjétek el egyMÁST szeretetben (Ef.4:2.). Pontosabban: agapéban, ahogyan Jézus cselekedte velünk. Milyen különös, hogy e páli kérésben, tanácsban, ha tetszik parancsban az elszenvedés, vagy elviselés eredeti görög szava (anékhomai) még így is fordítható: Tűrjétek el egyMÁST; tartsatok ki egyMÁS mellett; nézzétek el egyMÁS-nak (amit el kell nézni). Hallgassátok meg egyMÁST; fogadjátok el egyMÁST!

Emberi – bocsánat – jézusféle együttélésünk egyetlen lehetősége márpedig ez. Házasságban. Családban. A különböző generációk között.

Sőt: az egyházban is.

Csak a másik másságának, azaz karizmájának, kegyelmi ajándékának elfogadása, sőt abból valaminek életünkbe való beépítése hozhatná meg egyházunk belső békességét – igazi békességhez és – adó szolgálatát. Így lenne valóság, hogy „bár sok tagja van, de a test... mégis egy test...” (1.Kor.12:12.). A Krisztus teste: az eklézsia. Duzogások, mutogatások, kitiltások, elkerülgetések, vádaskodások, kiátkozások és lelki-szellemi auto-dafék helyett, ez volna „a” megújulás. Akár mozgalom nélkül is. Ám valós az igazi mozgás – előre: egymás felé, Gazdánkhoz is közelebb, mert közelebb Krisztushoz – közelebb egymáshoz. És közelebb egymáshoz – közelebb Krisztushoz.

Micsoda inspiráló ereje lehetne ennek népünk felé! Ösminta azoknak, akik lelki-szellemi kannibalizmussal fenik máris egyMÁSra fogukat, hogy a másikat bekebelezzék.

Végre nemcsak szép liturgiát, vagy jó prédikációt hallhatna, hanem magatartás-formát, életformát látna, láthatna a hívő néptől egész népünk. A homo sapiens végre valami újat, szépet, izgalmasat, vonzót és követésre méltót venne, vehetne észre a homo christianusok életében, rájuk csodálkozván: ezek szereti egymást!

Hátha ebben a ránk csodálkozásban végképp megszűnne a méretre szabottság elembertelenítő diktatúrája, a kopasznyakúság kiszolgáltatottsága. Ez lenne aztán a forradalom!

Miért ne volna ez lehetséges?

Hiszen Jézus mondta: legyen a ti hitetek szerint. - Ám ez fordítva is igaz. Legyen a ti hitetlenségetek szerint: *Kyrie eleison. Uram irgalmazz.*

(*Gyökössy Endre: MÉGIS c. könyvéből*)

Tisztelet gyermekeinknek

Tisztelem Kepes Andrást. Tisztelem, mert csak olyan műsorokat készít, amelyeket teljes mértékben vállalni tud. Képes megújulni, új járatlan utakat felkutatni, vállalja önmagát hibáival együtt, betegségéből sem csinált médiaszenzációt. Ezért is vártam nagy várakozással az új műsorát, a Világfalut, és már az első adásban olyan tanítást kaptam, ami azóta is kísér. Nem Ő tanított, hanem a műsorban látott emberek valami felülről jövő bölcsesség által. A Világfaluban különböző kultúrájú embereket mutatott be más-más témák alapján. A sokak által talán primitívnek tartott Andokbeli indiánok meglepő módon sokban hasonlítanak a haszid zsidókra pl. a gyerekekhez való viszonyuk alapján. Az indiánok között még ma is magas a gyerekhalandóság, így nagy eseménynek számít, ha egy gyerek megéri a harmadik életévét. Az egész falu összegyűlik és mindenki a gyermeket ünnepli. Az indiánok két nemzedéket tisztelnek: a gyermekeket és az időseket. Annyira tisztelik gyermekeiket, hogy 3 éves korig mindenhová magukkal viszik őket a hátukra kötve. Ahová a szülő megy, ott a gyerek is. Így dolgoznak, embert próbáló körülmények között, így élnek együtt egy különös együttes létben. Közben a szülő folyamatosan beszél, mesél a gyermeknek, tanítva őt a mindennapokra, regéket mesélve, hitet alapozva.

Én mennyire tisztelem a gyermekeimet? Hová viszem őket magammal? Vihetem-e őket oda, ahova megyek? Tisztelem-e őket annyira, hogy elhozom őket az Isten Házába? Beszélek-e nekik Isten dolgairól, amíg még tehetem? Felkészítem-e őket a mindennapokra?

Nem mondom, hogy könnyű. Amikor még csak egy gyermekünk volt, mindenhova magammal vittem. Együtt végeztük a házimunkát, a hivatalos ügyeket. Szinte összenőttünk 2 éves koráig. Sokszor gondoltam, hogy nem biztos, hogy jól tettem, mert Kristóf annyira ragaszkodott hozzánk. (Szerintem ez még néha látható az Imaházban is) 3 gyerekkel már nehezebb ezt a „mindig mindent együtt” dolgot megvalósítani, hiszen ők is vágnak rá, hogy legyen olyan idő, amikor csak egyesével foglalkozunk velük. Amikor felkerekedünk valahová, hát... Nagy hátizsák, 3 gyerekhátizsák, kiegészítő szatyrok. A vasárnapi bibliakörre a készülést már szombaton kezdjük a ruhák kiválasztásával, a hátizsákok bepakolásával, könyvek és egyéb „nélkülözhetetlen” állatok, rágcsa... És még így is sokszor kifutunk az időből. De néha rácsodálkozunk arra, hogy miket vesznek észre, miket tanulnak meg észrevétlen a Bibliából.

Tisztelem Kepes Andrást, a perui indiánokat.

Azóta már kiderült a műsorból, hogy közelebb vannak egymáshoz az erdélyi Havasok és a Gangesz, a mongol puszták népe és a mindig hűvös japánok, mint gondolnánk. Hát nem egy Atyának gyermekei vagyunk?!

De vajon tisztelem-e gyermekeimet annyira, hogy megtisztelem őket azzal, hogy együtt jövünk az Istentiszteletre? Hiszem, hogy igen.

Vajon tiszteled-e annyira gyermekeidet, hogy együtt jössz velük az Istentiszteletre? Remélem, hogy igen.

Varsóciné Dr. Sipos Emese

Téli nap-éj egyenlőségre

Szemünk csodás napra nyílt, teleszívtuk mag-lelkünket éltető erővel, vállaink érett kalásszá feszültek össze, boldogságunkat öröknek hittük. De egyszer csak soraink meglazultak, bőrünk elráncosult, nem ragyogott ránk oly erővel az égi fény. Egyre elviselhetlenebbnek láttuk egymást, mígnem kalászunk megremegett, s magjaira szóródott széjjel. Aztán az első esőcseppekben mindnyájunk meglátta önmagát, eddig tagadott pusztulását, s vádjaink ellenünk fordultak. Megérettük, hogy nincs már fény, boldog nyarunk véget ért, s szinte bújtunk, préselődünk a föld alá – szégyenünkben. Mára a föld alatti sötétség legsötétebbre váltott, sosem volt mélyebb éjünk... ha egy perccel hosszabb, mind odaveszünk.

Azért jöjj most, égi fény, ragyogd be a határt, repeszd meg mag-létünk burkát, csírázzon ki belőlünk az eddig önzés és hiúság koplaltatta sarj, mely majd a földből új életre bújik elő, mely mi vagyunk, de mégis – soha többé nem az, aki voltunk.

Boros Dávid

Mondóka gyerekeknek:

Árkot ugrott a szúnyog...

Árkot ugrott a szúnyog, kitörött a lába,
szaladtak a szúnyogok, szúnyogpatikába.

Szúnyog úr, a patikus, maga rakta sínbe,
nem vitték a kórházba, kinn fekszik a színbe'!

Jönnek a rokonok, ismerősök sorra,
gyűlik a sok sütemény, rétes, béles, torta.

Meg is gyógyult egy-kettőre, összeforrt a lába,
s örömeben fölmászott a jegenyefára.

(Közreadta: Zsótér Ferencné)

Tiszta, mint a hó

Tágra nyitott szemmel, örvendező szívvel tekintenek ki az ablakon a gyermekek. Újra leesett a hó! Csodálkozva, nyitott szájjal nézik, ahogyan a fák – melyek mindig is odakint voltak – fölveszik legújabb és legszebb ünneplő ruhájukat. Pedig mennyi ideig csak úgy, megcsupaszítva, önmagukból kivetkőzve álltak ott. És most rajtuk a csillogó, a legszebb, vakítóan fehér menyasszonyi ruha.

A környezet is megváltozott. Mindent ellepett a felülről jövő, békességgel, szeretettel fűszerezett természeti jelenség, amit mi csak úgy spontán hó-nak nevezünk. A levegő megtelik frissességgel, ami szép lassan a kimerészkedő gyermeki orcákon, mint piros rózsza jelenik meg.

Az előbb még halkán kifelé bámészkodók kint már harsány kacajba fognak, majd felsejlik a gyermeki öröm mindenféle formája. Sokáig nem értetem, miért is fontos ez számomra és mások számára.

A hó mindent elfed, mindent eltakar. Eltűnik a szem elől a szemét, megpuhítja még a betont is. Egyedülálló képessége van arra is, hogy a levelektől megszabadított fákat, mint egy menyasszonyt, felöltöztesse.

Lehet-e ennél nagyobb kívánsága egy leánynak?

Ha valaki megszabadítana, megtisztítana bűneim terhétől, fehér ruhát adna rám. Betöltené életemet békességgel, szeretettel, önfeláldozó gondoskodással.

Egészen két évvel ezelőttig ez csupán hasztalan álmodozásnak tűnhetett volna. Olyan voltam, mint ezek a csupasz fák. Cél és minden értelem nélkül tengődtem. Megpróbáltam úgy élni, ahogy a világ diktálta, de rájöttem, hogy mindez hiábavalóság. Boldogság helyett csak ürességet és kiégettséget éreztem. Fölöslegesnek tűnt a létezésem is. Hatalmába kerített a félelem, úrrá lett rajtam a rettegés.

De meghallottam a szívemben Jézus szavát! Amikor már mindent feladtam, megjelent és békességgel árasztott el.

Nem sokkal később tudtam meg, ki Ő. Jézus az, aki bűneimet hordozza, vétkeimet elfedi. Választanom kellett eddigi bűnöktől terhelt életem és az Ő általa nyújtott szabadság között. Én Őt választottam, mert szeret. Nagyon szeret. Belehullottam féltőn szerető kezébe, s feladtam addigi életemet.

Bármikor meglátom a havas tájat, ez jut eszembe. Megemlékezem arról, hogy nem hagyott az Úr elveszni. Először oltalmába zárt és elfedte bűneimet. Majd új élettel ajándékozott meg.

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egy-
szülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne
vesszen, hanem örök élete legyen.” (János ev.
3:16.)

A golgotai kereszten életét adta értem és értem.

Jézus minden nap jelen lehet életünkben. Ő az, aki olyan tisztára moshat minket, mint a hó. Legyen bár tavasz, nyár, ősz, vagy tél. Ő mindig vár, hogy megszabadítson, és rád adja a világ legértékesebb kelengyéjét.

Személyválogatás nélkül. Neked.

Akár most is...

(Internet – Érted?!)

Jácintok illata

Évtizedek múlhatnak, de illatok, színek ott ragyognak az emlékezetünkben kitörölhetetlenül. Csodálatos ajándék az emlékezés.

Ott álltam a nagy luxus óceánjáró hatalmas tükre előtt a folyosón és gyönyörködtem a különböző színekben pompázó jácintokban, amelyek a tükör elé voltak ültetve. Mennyi szépség, mennyi illat, mennyi különleges élmény ragadott meg nap-nap után, mióta eljöttem hazámból.

Szerettem járni a fedélzeten. Valaki azt mondta nekem, hogy keménynek kell lenni, nem keseregni! Nem szabad magunkat elhagyni! Ezt gyakoroltam. Megkeményítettem magam. Míg mások szédelegve járkáltak, vagy a kabinjukban feküdtek küszködve a tengeri betegséggel, addig én egész nap járkáltam le, föl, végig a nagy hajón, áthatva a friss tengeri levegőtől, élvezve a mérhetetlenül dicső látványt. Nem láttam mást, csak a nagy vizet és a kék eget. Milyen messze lehet még a part, ahová igyekszünk! ...

Eddig is tudtam, hogy egy parány vagyok, de ahogy a végtelen nagy vizet és a felettünk ragyogó kék eget figyeltem, ajkamra tódultak ezek a szavak: *"Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla, az embernek fia, hogy gondod van reá? Hiszen kevéssel tetted őt kisebbé az Istennél, dicsőséget és tisztességgel megkoronáztad őt. Úrrá tetted őt kezeid munkáin, mindent lábai alá vetettél"* (Zsolt. 8:5-7.).

Végignéztam a hajón. Milyen sok ember összetett munkája, igyekezete hozta létre ezt a csodálatos járművet, amely suhan a tenger hullámain. A hajóépítés egy csodálatos művészet. Mindig szerettem hajókiállításokra menni és csodálni az emberi alkotásokat. Egy nagy hajó rengeteg embert tud szállítani messzi utakra, biztonsággal. Az ember uralkodik a földön, a tengeren, a levegőben. *"Úrrá tetted őt kezeid munkáin, mindent lábai alá vetettél."* Uram, mily magas méltóságot adtál az embernek! Az angyalok csak szolgáló lelkek, de mi Isten fiai vagyunk! *"Valakik pedig befogadják Őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek..."*

Úgy éreztem ott a fedélzeten, hogy most nincs a világon senki más, csak az Úr és én. Az Úr, aki világokat alkotott és én, egy kicsi ember, akit Ő szeret, véd, gondoz, őriz, segít minden nap. Csodálatos! *"Ő mily csodálatos, ha arra gondolok, hogy Jézus szeret engem!"*

Köszönöm Uram, hogy itt lehetek, szívemet hozzád emelhetem és dicsőíthetlek Téged nagyságos dolgaidért! Úgy éreztem, hogy ott áll mellettem az Úr a ringó hajón. Az emberi elme és a lélek úgy volt teremtve, hogy rádió-jeleket küldhessen felfelé, és rádió-jeleket kaphasson az Úrtól.

Az Úr beszélgetett Ádámmal és Évával az Édenkertben és most is beszélgetni óhajt kicsiny gyermekeivel. Egy emberi lény, ha a megfelelő atmoszférába kerül, távol a gyárak zakatolásától, a villamosok csörgésétől, ha megpihenhet, lecsendesedik, meg tudja találni a kapcsolatot Alkotójával.

"Teremtsünk embert..." Ez többes szám. Az Úr Jézus is ott volt a teremtésnél. Az Úr Jézus szerepe csodálatosan kiemelkedik: *"Ő általa teremtett minden és nála nélkül semmi sem lett, ami lett."* Jézus Krisztusnak *adatott minden hatalom mennyen és földön.* Éreztem, hogy az Úr, aki világokat teremtett itt van velem és beszélget hozzám: "Te az enyém vagy. Járj én előttem és légy tökéletes." Nincs ennél kedvesebb zene, mint amikor az Úr hozzám hajol és magáénak mond. Igen Uram, veled kívánok járni mindenkor. Köszönöm, hogy segítségül voltál nekem eddig is és tudom, hogy velem leszel az ismeretlen, új világban is.

Csendes elmélkedésemből a vacsora-harang ébresztett fel. Az ebédlőbe siettem, ahol nagyszerű, szép ételek voltak felszolgálva. Mindenki választhatott, hogy mit óhajt. Mi magyarok csak találomra nyújtottuk ujjunkat az étlap soraira, mert angol tudásunknak még nyoma sem volt, mert hirtelenül, nem megtervezetten hagytuk el hazánkat, de akármit tettek a tányérunkra, az mind jó és finom étel volt.

Óriási narancsok is voltak az asztalon, amit megcsodáltunk. A vacsora végeztével zsebembe sülyesztettem egy ropogós zsemlét, ez jó lesz holnapi fedélzeti sétáimhoz.

Kabinomban mégegyszer hálát mondtam az Úr jóságáért és boldogan, békességben elaludtam.

"Járásomra és fekvésemre ügyelsz, minden utamat jól tudod."

"Békességben fekszem le és legott elaluszom, mert te Uram adsz nékem bátorságos lakozást."

Reggel lett. Amikor kiléptem kabinomból sok embert láttam a folyóson le - fel járkálni. Csodálkoztam és felfigyeltem beszélgetéseikre.

- Csakhogy már reggel van, - legalább látunk már!

- Nagyon megijedtem, mondta egy másik.

Rájuk néztem csodálkozva, vajon mitől ijedtek

ezek meg?

- Hát te nem tudod, kérdezték. - Mit? - Nem tudod, hogy vihar volt? Vihar volt a tengeren! Mindenki feltette a mentő gyűrűket. Azt hittük, hamarosan ugrani kell, menekülni, mert úgy hánykolódott a hajó, féltünk, hogy elsüllyed!

Nagyot néztem. Kerestem a szobatársamat. Nagysokára előkerült. Mentegetőzve mondta, hogy ne haragudjak, hogy nem szólt nekem, de amikor hallotta a riasztó csengőt, teljesen elfelejtkezett rólam, hogy én is a kabinban vagyok. Nem baj, válaszoltam, mert van Valaki, aki nem felejtkezett el rólam. *"Íme nem alszik, nem szunnyad az Izráelnek őrizője."*

Szívemből forró hála tört fel. Köszönöm Uram! Békességet, nyugalmat adtál az éjjel, bárhogy hánykolódott a hajó, én ebből semmit sem tudok, köszönöm, hogy velem voltál. *"Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek, nem úgy adom én néktek, amint a világ adja, ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen."* Köszönöm Uram a békességet! Köszönöm Uram az őrizetet. Nem tudom, hogy volt-e ehhez a hajóhoz elég mentőcsónak, - a Titanic-hoz nem volt, el is süllyedt, de ahol az Úr van, ott nem süllyedhet el a hajó! "Te az enyém vagy..." mondta az Úr a lelkemben újra, én szeretlek téged, te kedves vagy nekem."

Csodálkoztam magamban, hogy nem ébredtem fel a riasztásra. Amikor Magyarországon földrengés volt, azt is végig aludtam. Reggelre kelve azt láttam, hogy mindenfelé lehullott vakolatok voltak. Én azt álmodtam, hogy a abban a csendes kis utcában, ahol laktunk, egy óriási teherautó dübörgött végig. Még csodálkoztam is, mert a mi utcánkban soha nem jár teherautó. Munkatársaim az irodában mind szörnyülködve mondták, mennyire féltek, hogy rájuk szakad a ház, ingott a csillár, repültek a csészék.

"Járásomra és fekvésemre ügyelsz, minden utamat jól tudod." *"Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében."* *"Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön."* *"Mikor vízen mégy át, én veled vagyok, ha a folyókon, ezek el nem borítanak."* *"Akár ébren vagyunk, akár aluszunk, együtt élünk Ő vele."*

Este lett. Sokan a mozi-terembe siettek, én behúzódtam kis kabinomba, és olvastam: *"Uram, te voltál nekünk hajlékunk nemzedékről-nemzedékre ... mindörökké Te vagy Isten!"* Hajlék az Úr! A hajlékban elpihenünk, megnyugszunk, védelmet találunk, csendben elalszunk. Megköszöntem az Úr szeretetét újból.

"Az Úrnak jóságát éneklek, amíg vagyok."

Somogyi Gáborné, Torontó (*Evangéliumi Hírnök*)

Gyülekezeti események

December 4. Az úrvacsora alkalmát készítette elő a délelőtti igehirdetés. Ézs 53. része a szenvedő Jézusra irányította a figyelmünket, akinek teste vétkeink miatt töretett meg. A délutáni bemerítési ünnepélyen Mt 3:13-17. alapján Jézus bemerítkezése volt az igehirdetés témája, majd kilenc fehérruhás tett vallást bemerítkezésével, hogy elfogadták Jézus Krisztus megváltó kegyelmét, és Őt akarják követni.

December 11. Vass Ádám Viktor bemutatása alkalmával Urunk áldásáért imádkozott Almási testvér és a gyülekezet. Az igehirdetésben a Jel 6:9-11. igeversek Jézus visszajövetelének közeli bekövetkezési lehetőségét tárták elénk. Hogyan várjuk Őt, van „fehér ruhánk”? Délután Krisztus várásának helytelen értelmezése veszélyeiről hallottunk: -még távol van, ráérünk, -ha közel van, nem érdemes semmit tennünk.

December 16. A Pesterzsébeti Városi Énekkar adventi – karácsonyi koncertjét tartotta imaházunkban.

December 18. Az utolsó adventi vasárnap Isten nagy ajándékára figyelhettünk, mert a prófécia egy gyermek születését ígérte, akiről tudjuk, hogy ő a Messiás (Ézs 9:2-7.). Délután 15 órakor a nyugdíjasok, egyedülálló karácsonyát tartottuk fehér asztal mellett.

December 25. Telt imaházban emlékeztünk Jézus Krisztus születésére, a karácsonyi eseményekre. Egész nap a szolgálatok az értünk földre jött Megváltót magasztalták.

December 26. A gyermekek gazdag programmal készültek karácsonyra. A 10 órakor kezdődő ünnepen az általuk végzett szolgálatokban, versekben, énekekben, zeneművekben, csoportjelenetben is a megszületett Urat dicsőítették. Lesták testvérék által készített csomagok örvendeztették meg a gyermekeket az istentisztelet után.

December 31. Szilveszterkor hálaadó bizonyágtételekkel, szolgálatokkal gondoltunk vissza az elmúlt évre. Dicsérjük Urunkat a gazdagon megáldott évért, a megtett útért (5Móz 8:2-6.).

2006. január 1. Pál apostol vallomása buzdított minket újévkor. Még nem értünk célba, ezért igyekezzünk célegyenest előre a megszentelődés, a tökéletesedés útján (Fil 3:12-14.).

Nagy Sándor testvér és családja mutatkozott be a gyülekezetben, áthozták tagságukat Szigetszentmiklósról.

Január 8. Úrvacsorai istentisztelet. Délelőtt a régi és az új egymáshoz való viszonyáról szolt az ige

(régí posztó – új folt, régí tömlő – új bor, Mt 9:16-17.) Meg kell találnunk mindenben a helyes utat, különben kárunk keletkezhet. Az Úrra figyelve sok probléma megelőzhető.

Január 15. Pistai László elköszönt a gyülekezet-től, szüleihez Mátészalkára költözik vissza. A délelőtti igehirdetésben Jer 4:1, 3. igeversek buzdítottak, hogy térjünk vissza Istenhez, szántsunk új ugart. Kérjük az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat aratásába, hallottuk délután (Mt 9:35-39.).

Január 15-22. Ökumenikus imahéten vettünk részt a pesterzsébeti protestánsokkal az evangélikus gyülekezetben. A hét témája: nem ti választottatok engem, hanem én választottalak ki titeket. 22-én vasárnap délután volt a záró alkalom, amelyen gyülekezetünk és a katolikusok képviselői is részt vettek.

Január 22. A délelőtt felolvasott ige (2Kor 4:7-18.) életünket cserépedényhez hasonlította. Értékét nem a törekenysége alapján kell vizsgálni, hanem tartalma szerint.

Január 29. A vasárnap délelőtti igék az év elejétől megújulásunkat serkentik. A 2Kor 4:16-tól 5:21-ig terjedő igeszakaszban is ezt látjuk. Bár testünk az idő múlásával romlik, de belső emberünk újul és növekszik, így épületünk van a mennyben, ha földi sátorunk elbomol. Délután a szolgálatra elhívás volt a téma. A 12 tanítvány megkapta Jézus utasításait a szolgálatra (Mt 10:1-8.), amelyet később módosított. A mi elhívásunkban is lehetnek változások, először esetleg kisebb, később nagyobb feladatokra hívhat Urunk.

Bölcse ss é g e k (?)

A nappal nap nélkül olyan, mint az éjszaka!

A pulóver az a ruhadarab, amelyet a gyereknek haladéktalanul fel kell venni, ha fázik a mama.

Milliószor messzebbre látunk sötétben, mint világosban. Ki látja fényes nappal a csillagokat?

Aki mer, annál kanál van...

Kerüld a csokoládét!

- Összemegy tőle a ruhád!

A biztonsági öv lehet, hogy korlátoz a mozgásban, de még mindig nem annyira, mint a tolószék.

Zavard össze a világot: mosolyogj hétfőn!

- Ne csodálkozz, hogy ilyen fáradt vagyok.
- Öregebb vagyok, mint eddig bármikor.

Serpenyős libacomb

Hozzávalók: 4 libacomb, egy nagy fej vöröshagyma, 1 evőkanál pirospaprika, egy paradicsom, víz, finomra vágott zöldpaprika, burgonya

A combokat enyhén besózzuk, mindkét oldalát forró olajban megpirítjuk, majd kivesszük. Ebben az olajban megfonnyasztjuk a hagymát, rádobjuk a pirospaprikát, és a paradicsomot, majd felengedjük egy kis vízzel. Beletesszük a combokat és fedő alatt pároljuk. Ha a hús puhul, rádobjuk a zöldpaprikát, és a hosszában felvágott burgonyát. Annyi vízzel engedjük fel, hogy elfedje, majd puhára pároljuk.

Fácánmell baconban sütve tejszínhabos tormamártással

Hozzávalók: 4 db fácánmell filé bőrét lenyúzva; 4 szelet 6-8 dkg-os bacon szalonna szelet; 2 dl tejszín habbá verve; 1 szál frissen reszelt torma; só ízlés szerint

Elkészítés: A fácánmelleket enyhén sózzuk, borsozzuk, vadfűszerkeverékkel beszórjuk, majd betekerjük a szeletelt bacon szalonnába. A zöldségeket megpároljuk, majd olvasztott vajban átfogatjuk, sózzuk, borsozzuk, tálalásig melegen tartjuk. Egy serpenyőben vaját olvasztunk, majd amikor felhevült, beletesszük a fácánmelleket, hogy lassan átsüthessük. Amíg a hús átsül, elkészítjük a mártást. Felveszük a tejszínhabot, majd belekeverjük a reszelt tormát, laza mozdulatokkal, hogy ne törjük össze a habot. Azonnal forrón tálaljuk, zöldségekkel mártással.

Állandó alkalmaink

Kedd:	19,00	Ifjúsági óra
Csütörtök:	18,30	Bibliaóra
	19,30	Énekóra
Péntek:	18,00	Tini Ifi
Vasárnap:	9,00	MKBBK, Imaóra
	9,00	Gyermek Bibliakör
	10,00	Istentisztelet
	16,00	Törekvők órája
	17,00	Istentisztelet
	18,30	Énekóra

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: Dr. Almási Mihály
Pesterzsébet, Ferenc u.3.
Telefon: 283-14-13

Zenecsoda

Egy ember hegedülni tanítja a gyerekeit, elmeséli ezt a szomszédjának. Mire a szomszéd: és mire jutottatok már? Hát, már sikerült 3 házat megvennem a szomszédoktól.

Pistike okos

- Pistike, megint ceruza nélkül jöttél iskolába! Mit mondanál, ha egy katonát látnál gyakorlatra menni fegyver nélkül?
- Hogy biztosan tábornok.

Pótvizsga előtt

Vizsgán így szól a prof a diákhöz:

- Nos, kolléga, meg tudja nekem mondani, mit jelent az aszó, hogy relatív permeabilitás?
- Pótvizsgát tanár úr, ha jól sejttem...

Jó válasz

Pistike! Ezen a héten ötödször késel el! Mit jelentsen ez?

- Azt, hogy péntek van!

Magyar városok angolul:

- Pacific Csaba = Békéscsaba
- Saturday Place = Szombathely
- Have Six = Hatvan
- Legless = Lábatlan
- Mizs Of Louis = Lajosmizse
- Red One House = Veresegyház
- Wish Of Balaton = Balatonakarattya
- Little Hold It = Kistarcsa
- Nutty D = Diósd
- Turkish Valentine = Törökbálint
- Girlvillage = Leányfalu
- Froggy Goes R = Békásmegyér
- Eugene Nutty = Diósjeno
- Her Lip = Ajka
- Big Smithy = Nagykovácsi
- Hey Water = Hévíz
- Castlecastle = Várpalota
- Noble Customs = Nemesvámos
- He Would Steal = Csorna
- His Problem = Baja
- My Big Problem = Nagybajom
- Rho Shut Up = Rókus (kis helyesírási hibával)

SZERETET - SZOLGÁLAT
A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet
lapja

Felelős szerkesztő:

dr. Almási Mihály

Szerkesztő: Máté Dániel, Máté Daniella, Máté Lukács

Technikai szerkesztő: Lesták Károly
Megjelenik havonta nyomtatva 200 példányban